

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 908

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 8 decembrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
78.	— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 76/2015 privind bugetul Senatului pe anul 2016.....	2-4	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 635 din 8 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale	5-7	5.873. — Ordin al ministrului educației naționale și cercetării științifice pentru abrogarea Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului, interimar, nr. 4.393/2012 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării.....	11
Decizia nr. 641 din 13 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011.....	7-10	ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
364.	— Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 10 alin. (1) din Ordinul președintelui	164.	— Ordin privind aprobarea certificării Companiei Naționale de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. ca operator de transport și de sistem al sistemului electroenergetic național, conform modelului de separare a proprietății
		165.	— Ordin privind modificarea Metodologiei de stabilire a tarifelor pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 72/2013
			12-15
			16

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE**pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 76/2015 privind bugetul Senatului pe anul 2016**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (1) și ale art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 36 alin. (1) lit. I) și ale art. 204 alin. (1) din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Senatului nr. 76/2015 privind bugetul Senatului pe anul 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 25 noiembrie 2015, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1 alineatul (1), partea introductivă, litera a) și prima liniuță se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Bugetul Senatului pe anul 2016, finanțat din resurse de la bugetul de stat, se stabilește la suma de 165.919 mii lei, din care:

a) Cheltuieli curente	159.119 mii lei
din care:	
— cheltuieli de personal	129.987 mii lei”.

2. La articolul 2, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Bugetul de venituri și cheltuieli pentru activități finanțate integral din venituri proprii desfășurate pe lângă Senat cuprinde la venituri sumă de 350 mii lei, iar la cheltuieli sumă de 744 mii lei.”

3. Anexele nr. 1 și 2 se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1 și 2, care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. II. — Bugetul Senatului modificat prin prezenta hotărâre va fi transmis Ministerului Finanțelor Publice și inclus în proiectul bugetului de stat pe anul 2016.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 3 decembrie 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IOAN CHELARU

București, 3 decembrie 2015.
Nr. 78.

SENAT

ANEXA Nr. 1)*
(Anexa nr. 1 la Hotărârea Senatului nr. 76/2015)

BUGETUL PE ANUL 2016
(sume alocate din bugetul de stat)

— mii lei —

DENUMIREA INDICATORILOR	COD	BUGET 2016
A	B	1
CHELTUIELI – TOTAL	50.01	165.919
CHELTUIELI CURENTE	50.01.01	159.119
CHELTUIELI - TOTAL - (1+2)	51.01	165.919
1. CHELTUIELI CURENTE	51.01.01	159.119
TITLUL I - CHELTUIELI DE PERSONAL	10	129.987
Cheltuieli salariale în bani, din care:	10.01	111.473
- Salarii de bază	10.01.01	74.481
- Sporuri pentru condiții de muncă	10.01.05	3.291
- Indemnizații plătite unor persoane din afara unității	10.01.12	1.000
- Indemnizații de delegare	10.01.13	28.563
- Alte drepturi salariale în bani	10.01.30	4.138

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

A	B	1
Cheltuieli salariale în natură	10.02	84
- Locuința de serviciu folosită de salariat	10.02.04	84
Contribuții	10.03	18.430
- Contribuții de asigurări sociale de stat	10.03.01	12.942
- Contribuții de asigurări de șomaj	10.03.02	410
- Contribuții de asigurări sociale de sănătate	10.03.03	4.259
- Contribuții de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale	10.03.04	123
- Contribuții pentru concedii și indemnizații	10.03.06	696
TITLUL II - BUNURI ȘI SERVICII	20	26.500
Bunuri și servicii	20.01	9.378
- Furnituri de birou	20.01.01	193
- Materiale pentru curățenie	20.01.02	155
- Încălzit, iluminat și forță motrică	20.01.03	3.600
- Apă, canal și salubritate	20.01.04	840
- Carburanți și lubrifianți	20.01.05	1.870
- Piese de schimb	20.01.06	281
- Transport	20.01.07	5
- Poștă, telecom., radio, tv, internet	20.01.08	363
- Materiale și prestări servicii cu caracter funcțional	20.01.09	1.417
- Alte bunuri și servicii pentru întreținere și funcționare	20.01.30	654
Reparații curente	20.02	3.920
Bunuri de natura obiectelor de inventar	20.05	353
- Alte obiecte de inventar	20.05.30	353
Deplasări, detașări, transferări	20.06	10.709
- Deplasări interne, detașări, transferări	20.06.01	9.809
- Deplasări în străinătate	20.06.02	900
Cărți, publicații și materiale documentare	20.11	261
Consultanță și expertiză	20.12	5
Pregătire profesională	20.13	160
Protecția muncii	20.14	62
Alte cheltuieli	20.30	1.652
- Protocol și reprezentare	20.30.02	568
- Prime de asigurare nonviață	20.30.03	709
- Fondul Președintelui	20.30.07	200
- Alte cheltuieli cu bunuri și servicii	20.30.30	175
TITLUL VI - TRANSFERURI ÎNTRE UNITĂȚI ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	51	1.082
Transferuri curente	51.01	1.082
- Transferuri către instituții publice	51.01.01	1.082
TITLUL VII - ALTE TRANSFERURI	55	1.550
Transferuri curente în străinătate	55.02	1.550
- Contribuții și cotizații la organisme internaționale	55.02.01	1.550
2. CHELTUIELI DE CAPITAL	70	6.800
TITLUL XIII - ACTIVE NEFINANCIARE	71	6.800
Active fixe	71.01	6.430
- Construcții	71.01.01	3.205
- Mașini, echipamente și mijloace de transport	71.01.02	3.024
- Mobilier, aparatură birotică și alte active corporale	71.01.03	141
- Alte active fixe	71.01.30	60
Reparații capitale aferente activelor fixe	71.03	370
Cod capitol	Denumire capitol	Număr de posturi ce se finanțează în anul 2016
51.01	AUTORITĂȚI PUBLICE	920

SENAT

BUGETUL PE ANUL 2016
(sumele alocate pentru activități finanțate integral din venituri proprii)

— mii lei —

DENUMIREA INDICATORILOR	COD	BUGET 2016
A	B	1
VENITURI PROPRII TOTAL VENITURI	0001.10	350
I. VENITURI CURENTE	0002.10	350
C. VENITURI NEFISCALE	2900.10	350
C2. VÂNZĂRI DE BUNURI ȘI SERVICII	3300.10	350
VENITURI DIN PRESTĂRI DE SERVICII ȘI ALTE ACTIVITĂȚI	3310	350
Venituri din prestări de servicii	3310.08	320
Alte venituri din prestări de servicii și alte activități	3310.50	30
VENITURI PROPRII-TOTAL CHELTUIELI	5010	744
CHELTUIELI CURENTE	5010.01	729
TITLUL I CHELTUIELI DE PERSONAL	10	449
Cheltuieli salariale în bani, din care:	10.01	378
- Salarii de bază	10.01.01	267
- Sporuri pentru condiții de muncă	10.01.05	21
- Indemnizații plătite unor persoane din afara unității	10.01.12	67
- Alte drepturi salariale în bani	10.01.30	23
Contribuții	10.03	71
- Contribuții de asigurări sociale de stat	10.03.01	49
- Contribuții de asigurări de șomaj	10.03.02	2
- Contribuții de asigurări sociale de sănătate	10.03.03	16
- Contribuții de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale	10.03.04	1
- Contribuții pentru concedii și indemnizații	10.03.06	3
TITLUL II BUNURI ȘI SERVICII	20	280
Bunuri și servicii	20.01	122
- Furnituri de birou	20.01.01	2
- Materiale pentru curățenie	20.01.02	5
- Încălzit, iluminat și forță motrică	20.01.03	80
- Apă, canal și salubritate	20.01.04	10
- Materiale și prestări servicii cu caracter funcțional	20.01.09	20
- Alte bunuri și servicii pentru întreținere și funcționare	20.01.30	5
Reparații curente	20.02	3
Bunuri de natura obiectelor de inventar	20.05	35
- Alte obiecte de inventar	20.05.30	35
Cărți, publicații și materiale documentare	20.11	20
Consultanță și expertiză	20.12	5
Pregătire profesională	20.13	10
Alte cheltuieli	20.30	85
- Reclamă și publicitate	20.30.01	10
- Protocol și reprezentare	20.30.02	5
- Alte cheltuieli cu bunuri și servicii	20.30.30	70
CHELTUIELI DE CAPITAL	70	15
TITLUL XIII - ACTIVE NEFINANCIARE	71	15
Active fixe	71.01	15
- Alte active fixe	71.01.30	15

Notă: Deficitul se acoperă din disponibilitățile înregistrate la finele anilor precedenți

*) Anexa nr. 2 este reprodusă în facsimil.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 635**

din 8 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de procuror în Dosarul nr. 3.191/175/2014 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 828D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, ținând cont de Decizia Curții Constituționale nr. 461 din 16 iunie 2015, pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 301/A/2015 din 17 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.191/175/2014, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale.**

Excepția a fost ridicată de procuror într-o cauză penală având ca obiect soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Aiud împotriva Sentinței penale nr. 1.875 din 17 decembrie 2014, pronunțată de Judecătoria Aiud, prin care s-a respins acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat în Dosarul penal nr. 1.395/P2014 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Aiud, între Parchetul de pe lângă Judecătoria Aiud și inculpatul Tiberiu Balasz privind infracțiunile de tăiere ilegală de arbori și furt de arbori, ambele cu aplicarea art. 5 din Codul penal, și s-a dispus trimiterea dosarului la procuror în vederea continuării urmăririi penale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul excepției arată că art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013, prin care s-a dispus abrogarea art. 480 alin. (3) din Codul de procedură penală, a avut ca rezultat lipsirea persoanei acuzate

de beneficiile scăderii limitelor de pedeapsă din cazul recunoașterii vinovăției, în cadrul procedurii acordului de recunoaștere a vinovăției, față de existența acestui beneficiu în cazul persoanelor care își recunosc învinuirea direct în fața instanței de judecată, în cazul infracțiunilor care îndeplinesc condițiile legale pentru a putea face atât obiectul procedurii acordului, cât și al procedurii recunoașterii învinuirii în fața instanței. Susține că articolul de lege menționat încalcă direct și vădit dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, coroborate cu art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală raportate la art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, texte care proclamă, cu rang de drept fundamental, dreptul oricărei persoane de a nu fi discriminată, deoarece toți cetățenii sunt egali în fața legii, iar între legea internă și reglementările internaționale privind drepturile omului, acestea din urmă sunt prevalente, cu excepția cazului în care legea internă este mai favorabilă.

6. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, dispoziția citată fiind contrară principiului egalității în drepturi consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”. Cu privire la incidența art. 16 alin. (1) din Constituție, instanța de apel reține că, potrivit jurisprudenței instanței de contencios constituțional, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. În acest sens, face referire la Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994. Arată că rațiunea cauzei de reducere a limitelor pedepsei reglementată de norma supusă controlului de constituționalitate este aceea de a institui un instrument eficient pentru celeritatea soluționării cauzelor, astfel cum rezultă din expunerea de motive la Proiectul de act normativ al Codului de procedură penală, care prevede că procedura acordului de recunoaștere a vinovăției nu numai că reduce durata judecării cauzei, dar simplifică și activitatea din cadrul urmăririi penale, asigură soluționarea cauzelor într-un termen optim și previzibil, fiind totodată un remediu pentru eliminarea unei deficiențe majore a sistemului judiciar român, respectiv durata mare a desfășurării procedurilor judiciare.

7. Prin urmare, consideră că determinantă și suficientă pentru acordarea beneficiului reducerii limitelor pedepsei este conduita inculpatului care se întemeiază atât în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, prevăzută de art. 479 din Codul de procedură penală, cât și în procedura recunoașterii învinuirii, reglementată de art. 374 alin. (4) și art. 375 din același cod, pe recunoașterea faptei. Așadar, apreciază că diferența operată de norma supusă controlului de constituționalitate între cele două categorii de inculpați, după cum aceștia au apelat la procedura recunoașterii vinovăției prevăzute de art. 479 din Codul de procedură penală ori au apelat la procedura recunoașterii învinuirii conform art. 374 alin. (4) și art. 375 din același cod, nu se bazează pe un criteriu rațional și nu justifică

un tratament juridic diferențiat. De asemenea, instanța de apel reține că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, sintagma „fără privilegii și fără discriminări” din cuprinsul art. 16 alin. (1) din Constituție privește, în cauza de față, teza referitoare la interzicerea discriminării. Or, câtă vreme principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, atunci nu există niciun motiv rezonabil pentru care procurorul în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției să nu poată aplica dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, potrivit căroră „La articolul 480, alineatul (3) se abrogă.” Dispozițiile Codului de procedură penală adoptat prin Legea nr. 135/2010 prevedeau în mod expres în art. 480 alin. (3) că, în condițiile încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției, „Inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei amenzii”.

12. Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 14 privind respectarea principiului nediscriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că procedura în cazul recunoașterii învinuirii este reglementată în art. 374 alin. (4), art. 375, art. 377, art. 395 alin. (2) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, toate aceste dispoziții regăsindu-se în Partea specială, titlul III, capitolul II „Judecata în primă instanță”. Acordul de recunoaștere a vinovăției este reglementat în art. 478—488 din Codul de procedură penală în partea specială, titlul IV, intitulat „Proceduri speciale”. Ambele proceduri se întemeiază pe atitudinea inculpatului, care recunoaște faptele și nu contestă probele administrate în cursul urmăririi penale, iar argumentele determinante pentru inculpat sunt reprezentate de posibilitatea obținerii unei sancțiuni mai blânde, de scurtarea prezenței sale în fața organelor judiciare, a duratei procesului penal și, implicit, a cheltuielilor generate de desfășurarea procesului penal.

14. Curtea reține că acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat în cursul urmăririi penale este un „element de justiție negociată”, căci felul, cuantumul și modul de executare a

pedepsei se stabilesc prin negociere între procuror și inculpat, instanța neputând, cu ocazia verificării acordului, să aplice o sancțiune mai grea. Instanța verifică acordul de recunoaștere încheiat între procuror și inculpat și, în cazul în care acordul îndeplinește condițiile de legalitate, iar soluția propusă prin acord nu este prea blândă, admite acordul și pronunță o soluție de condamnare, fără să poată crea o situație mai grea decât cea asupra căreia s-a ajuns la acord. În caz contrar, respinge acordul și trimite cauza în vederea continuării urmăririi penale. Curtea reține că, în acest fel, inculpatul are oportunitatea de a negocia cu procurorul condițiile acordului său, participând astfel la procesul decizional de stabilire a pedepsei, beneficiu ce nu mai este prevăzut la soluționarea cauzei după sesizarea prin rechizitoriu. O atare negociere nu are loc în procedura recunoașterii învinuirii, când beneficiul constă doar în reducerea limitelor de pedeapsă, sancțiunea fiind stabilită de instanță între aceste limite, cu excluderea oricărei forme de negociere. În acest caz, previzibilitatea pedepsei ce urmează a fi aplicată este mult mai redusă decât în cazul parcurgerii procedurii speciale a acordului de vinovăție, când inculpatul știe că nu poate primi o sancțiune mai grea decât cea negociată.

15. Așadar, Curtea reține că acordul de recunoaștere a vinovăției este reglementat printr-o procedură specială, de strictă interpretare, și nu prevede o cauză de reducere a pedepsei similară celei reglementate de art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, ceea ce înseamnă că, în mod obligatoriu, cuantumul negociat al pedepsei trebuie să se circumscrie limitelor speciale ale acesteia. Acest beneficiu este prevăzut doar în cazul recunoașterii învinuirii care este reglementată printr-o procedură distinctă și poate fi aplicat doar de instanța de judecată, dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală stabilind, expres și limitativ, patru situații în care pot fi reduse limitele de pedeapsă, toate acestea referindu-se la judecarea cauzei conform procedurii simplificate, așadar a recunoașterii învinuirii.

16. În continuare, dintr-o perspectivă istorică, Curtea reține că dispozițiile Codului de procedură penală adoptat prin Legea nr. 135/2010 prevedeau în mod expres în art. 480 alin. (3) că „Inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei amenzii”. De asemenea, în forma inițială, art. 485 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală prevedea că instanța, în urma admiterii acordului încheiat, „dispune condamnarea inculpatului la o pedeapsă ale cărei limite au fost reduse conform art. 480 alin. (3)”. Prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, art. 480 alin. (3) a fost abrogat prin art. 102 pct. 288 din lege — criticat pentru motive de neconstituționalitate, iar art. 485 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală a fost modificat corespunzător prin art. 102 pct. 290 din aceeași lege.

17. Observând dispozițiile art. 104 din titlul IV „Dispoziții tranzitorii și finale” — al Legii nr. 255/2013 care stabilesc că, „Cu excepția prezentului articol și a art. 23 alin. (5) și (6), care intră în vigoare la 30 decembrie 2013, prezenta lege intră în vigoare la data de 1 februarie 2014”, Curtea constată că art. 480 alin. (3) din Codul de procedură penală, în forma inițială, nu a avut aplicabilitate practică, de vreme ce prevederile acestui articol de lege nu au intrat niciodată în vigoare.

18. Acest din urmă considerent a fost avut în vedere de Curte, când, prin Decizia nr. 461 din 16 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 17 august 2015, a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru

modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, reținând, în paragrafele 18—20, că în susținerea neconstituționalității acestor din urmă prevederi sunt comparate două texte legale, dintre care unul este în vigoare și este aplicabil în faza de judecată, iar cel de-al doilea nu a fost niciodată în vigoare și, așadar, nici aplicat în cursul urmăririi penale, întrucât a fost abrogat prin legea de punere în aplicare a actului normativ din cuprinsul căruia a făcut parte.

19. În aceste condiții, Curtea a constatat că neconstituționalitatea textului criticat este dedusă prin compararea celor două instituții sub aspectul regimului sancționator aplicabil, argumentele expuse în susținerea

pretinsei neconstituționalități referindu-se la posibilitatea aplicării regimului sancționator prevăzut în cazul procedurii recunoașterii învinuirii și cu privire la acordul de recunoaștere a vinovăției. Or, având în vedere prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, conform căroră „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 este inadmisibilă.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de procuror în Dosarul nr. 3.191/175/2014 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 641

din 13 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6

din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011, excepție ridicată de Sindicatul Liber din Învățământ din Satu Mare în Dosarul nr. 1.321/83/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 196D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 197D/2015, nr. 211D/2015, nr. 359D/2015, nr. 361—363D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011, precum și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011, excepție ridicată de Sindicatul Liber Învățământ

Zona Caracal în dosarele nr. 1.784/104/2014, nr. 1.794/104/2014, nr. 1.792/104/2014 și nr. 1.788/104/2014 ale Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și de Sindicatul Liber din Învățământ Zona Balș în dosarele nr. 1.924/104/2014 și nr. 1.918/104/2014 ale Curții de Apel Craiova — Secția I civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent referă asupra cauzelor și arată că, la Dosarul nr. 363D/2015, Sindicatul Liber din Învățământ Zona Balș a transmit note scrise prin care solicită judecarea în lipsă.

6. Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

7. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor.

8. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 197D/2015, nr. 211D/2015, nr. 359D/2015, nr. 361—363D/2015, la Dosarul nr. 196D/2015, care a fost primul înregistrat.

9. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

10. Prin Încheierea din 21 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.321/83/2014, **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Liber din Învățământ din Satu Mare cu prilejul soluționării apelului împotriva Sentinței civile nr. 442/LMA din 25 septembrie 2014, pronunțată de Tribunalul Bihor într-o cauză având ca obiect cererea de acordare a unor drepturi bănești.

11. Prin Încheierea din 23 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.784/104/2014, prin Încheierea din 13 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.794/104/2014, prin Încheierea din 10 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.792/104/2014 și prin Încheierea din 16 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.788/104/2014, **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011, precum și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de apelantul reclamant Sindicatul Liber Învățământ Zona Caracal cu prilejul soluționării apelurilor împotriva sentințelor civile nr. 1.096 din 8 septembrie 2014, nr. 1.039 din 26 iunie 2014, nr. 1.327 din 6 octombrie 2014 și nr. 1.326 din 6 octombrie 2010, pronunțate de Tribunalul Olt în cauze având ca obiect cererile de acordare a unor drepturi bănești.

12. Prin Încheierea din 20 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.924/104/2014, și prin Încheierea din 16 februarie

2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.918/104/2014, **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011, precum și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Liber din Învățământ Zona Balș cu prilejul soluționării apelurilor împotriva sentințelor nr. 1.444 din 9 octombrie 2014 și nr. 1.513 din 23 octombrie 2014, pronunțate de Tribunalul Olt în cauze având ca obiect cererile de acordare a unor drepturi bănești.

13. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii susțin, în esență, că prin dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ a fost stabilită valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 pentru perioadele 1 ianuarie—31 martie 2008, 1 aprilie—30 septembrie 2008 și 1 octombrie—31 decembrie 2008. Prin Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, coeficientul de multiplicare 1,000 a fost majorat la valoarea de 400,00 lei pentru perioada 1 octombrie—31 decembrie 2008. Prin acte normative ulterioare, așa cum sunt Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, Guvernul a încercat să diminueze această valoare, însă toate aceste ordonanțe au fost declarate ca fiind neconstituționale de către Curtea Constituțională. Prin urmare, a rămas aplicabilă valoarea stabilită de art. 1 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2008, așa cum a fost stabilită prin Legea nr. 221/2008. Ulterior, Guvernul a încercat încă o dată blocarea aplicării prevederilor Legii nr. 221/2008 prin dispozițiile art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010. Cu privire la aceste dispoziții de lege, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 877 din 28 iunie 2011, a arătat că „prin Decizia nr. 3 din 4 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 mai 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii care viza aplicarea dispozițiilor Legii nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, stabilind că acestea se aplică pe toată perioada cuprinsă între 1 octombrie 2008 și 31 decembrie 2009, astfel încât reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se va face pe coeficienții și salariul avut în plată la 31 decembrie 2009, stabilit în conformitate cu Legea nr. 221/2008, și nu cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009”. Prin Decizia nr. 11 din 8 octombrie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat în același sens.

14. Prin Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar s-a prevăzut diminuarea veniturilor brute pentru întregul personal plătit din fonduri publice, dar fără modificarea coeficienților de calculare a salariilor de bază stabiliți de Legea nr. 221/2008. Ulterior, prin Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, salariile diminuate prin Legea nr. 118/2010 au fost majorate cu 15%.

15. Până la data pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011, ordonatorii de credite au aplicat în mod diferit legea, fie raportându-se la valoarea coeficientului de

multiplicare stabilită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, fie prin raportare la valoarea stabilită prin Legea nr. 221/2008. Pentru a uniformiza aplicarea a fost adoptată Legea nr. 63/2011. Această lege ar fi trebuit să se raporteze la valorile rezultate din înmulțirea coeficienților de ierarhizare și de multiplicare prevăzuți de Legea nr. 221/2008, dar, contrar art. 1 alin. (5) din Constituție, s-a raportat la valorile stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, astfel încât a rezultat o reducere a salariilor personalului didactic cu 25% față de prevederile Legii nr. 221/2008.

16. **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, câtă vreme legiuitorului îi aparține competența stabilirii sistemului de salarizare a personalului bugetar, iar în realizarea politicilor sale, raportat la condițiile economice și sociale existente la un moment dat, poate prevedea un regim salarial distinct pentru anumite categorii de bugetari. Legea nr. 63/2011 nu afectează drepturile salariale dobândite pentru o perioadă anterioară intrării sale în vigoare. Chiar Curtea Europeană a Drepturilor Omului a opinat în sensul că statul e în măsură să stabilească valoarea sumelor ce urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat, statul putând introduce, suspenda ori înceta plata unor astfel de sume prin modificări legislative. În acest sens, invocă Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*. Reține că Legea nr. 63/2011 a fost adoptată tocmai pentru a fi realizată unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat.

17. **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă** opinează că dispozițiile criticate din Legea nr. 63/2011 sunt constituționale, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 575 din 4 mai 2011 și nr. 130 din 16 februarie 2011.

18. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de Sindicatul Liber din Învățământ Zona Balș, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011, precum și dispozițiile anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011.

22. Curtea observă că, deși Legea nr. 63/2011 reglementează salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ în anul 2011, având așadar aplicabilitate

limitată în timp, potrivit Deciziei sale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor criticate din Legea nr. 63/2011, întrucât actul normativ menționat produce efecte juridice în cauzele în cadrul cărora a fost invocată excepția de neconstituționalitate. De altfel, Curtea reține că aplicabilitatea Legii nr. 63/2011 a fost prelungită succesiv până la sfârșitul anului 2015.

23. Dispozițiile art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 au următoarea redactare:

— Art. 1: „(1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la 31 decembrie 2011, personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ beneficiază de drepturile de natură salarială stabilite în conformitate cu anexele la prezenta lege.

(2) *Cuantumul brut al salariilor de încadrare pentru personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ este cel prevăzut în anexele nr. 1, 2, 3a și 3b, după caz.*

[...]

(6) *Prin contractele colective de muncă sau acordurile colective de muncă și contractele individuale de muncă nu pot fi negociate salarii ori alte drepturi bănești sau în natură care excedează prevederilor prezentei legi.”;*

— Art. 2: „(1) *Încadrarea personalului prevăzut la art. 1 se face potrivit prevederilor prezentei legi.*

(2) *Persoanele care au salariul de încadrare între limita minimă și maximă a tranșei de vechime pentru funcțiile didactice din învățământul universitar, respectiv a gradului profesional sau a treptei profesionale pentru funcțiile didactice auxiliare își păstrează încadrarea avută dacă se situează între limitele prevăzute în anexele la prezenta lege.”;*

— Art. 6: „*Orice alte dispoziții contrare cu privire la stabilirea salariilor și a celorlalte drepturi de natură salarială, în anul 2011, pentru personalul prevăzut la art. 1 alin. (1), se abrogă.”*

Anexa nr. 2 la Legea nr. 63/2011 prevede salariile de încadrare pentru personalul didactic din învățământul preuniversitar, în timp ce anexa nr. 3b la aceeași lege stabilește salariile de încadrare pentru personalul didactic auxiliar din învățământul preuniversitar.

24. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011, precum și dispozițiile anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici similare celor formulate în cauzele de față. În acest sens, sunt, spre exemplu, Decizia nr. 338 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 29 iunie 2015, și Decizia nr. 285 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 25 iunie 2015.

26. Cu acel prilej, Curtea a reținut, în esență, că este dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). Cu privire la

exigențele referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că acestea nu sunt încălcate, câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementările deduse controlului de constituționalitate.

27. Curtea a mai constatat că, în materia salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, a existat o situație juridică specifică, determinată de succesiunea a numeroase acte normative cu acest obiect de reglementare și de practica judiciară neunitară, care a condus la un sistem de salarizare neunitar. În acest context specific salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, reglementarea criticată dă expresie unei măsuri de politică bugetară, determinată de impactul financiar major asupra cheltuielilor de personal aprobate pentru anul 2011, având în vedere consecințele modificărilor legislative și ale soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, urmărind să elimine inechitatea în stabilirea salariilor din sistemul național de învățământ.

28. Referitor la invocarea de către autorii excepției de neconstituționalitate a Deciziei Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, Curtea a reținut următoarele: considerentele rezultate din Decizia Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011 și din deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3 din 4 aprilie 2011 și nr. 11 din 8 octombrie 2012 nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* la situația legislativă actuală, și anume la Legea nr. 63/2011, pentru că se referă la soluții legislative diferite. Deciziile pronunțate în cadrul soluționării unor recursuri în interesul legii reprezintă rezultatul unei activități de interpretare a legii, iar nu de legiferare, și își

găsesc aplicabilitatea atât timp cât norma interpretată este în vigoare.

29. Distinct față de acestea, Curtea a reținut că, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 63/2011, legiuitorul a reglementat, prin art. 2 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, o majorare cu până la 10% a salariilor de bază și a sporurilor care nu fac parte din salariul de bază, pentru anumite categorii de personal didactic din învățământul preuniversitar, începând cu ianuarie 2014, iar prin art. 2 alin. (2)—(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, o majorare cu 5% a salariilor de bază și a sporurilor personalului didactic și didactic auxiliar, începând cu 1 martie 2015, și cu 5% începând cu 1 septembrie 2015.

30. În final, Curtea a subliniat că, deși legiuitorului îi revine rolul de a reglementa salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar, iar Legea nr. 63/2011 a fost concepută ca o lege temporară (a cărei aplicabilitate a fost prelungită succesiv până la sfârșitul anului 2015), totuși, în activitatea de legiferare, în această materie, legiuitorul trebuie să țină seama că învățământul constituie o prioritate națională, iar salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar trebuie să fie în acord cu rolul și importanța activității prestate.

31. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, soluția și considerentele cuprinse în deciziile anterior menționate își găsesc aplicabilitatea și în prezentele cauze.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Liber din Învățământ din Satu Mare în Dosarul nr. 1.321/83/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, de Sindicatul Liber Învățământ Zona Caracal în dosarele nr. 1.784/104/2014, nr. 1.794/104/2014, nr. 1.792/104/2014 și nr. 1.788/104/2014 ale Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și de Sindicatul Liber din Învățământ Zona Balș în dosarele nr. 1.924/104/2014 și nr. 1.918/104/2014 ale Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și constată că prevederile art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 10 alin. (1) din Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 245/2015 privind aprobarea Listei perimetrelor pentru concesionarea de activități de explorare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 91/2015

În temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare, și al art. 40 din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezentul ordin.

Articol unic. — Termenul prevăzut la art. 10 alin. (1) din Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 245/2015 privind aprobarea Listei perimetrelor pentru concesionarea de activități de explorare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 91/2015, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 865 din 19 noiembrie 2015, se prorogă până la data de 11 ianuarie 2016.

p. Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Aurel Gheorghe

București, 4 decembrie 2015.
Nr. 364.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN

pentru abrogarea Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului, interimar, nr. 4.393/2012 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării

În conformitate cu prevederile Legii nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere prevederile art. 217 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2015 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative,

ministrul educației naționale și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului, interimar, nr. 4.393/2012 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 8 iunie 2012, cu modificările ulterioare.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale și cercetării științifice,
Adrian Curaj

București, 4 decembrie 2015.
Nr. 5.873.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind aprobarea certificării Companiei Naționale de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. ca operator de transport și de sistem al sistemului electroenergetic național, conform modelului de separare a proprietății

Având în vedere prevederile:

— art. 9 alin. (1), art. 10 alin. (5) și (6) din Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE;

— art. 31 alin. (1) lit. e) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora procedura de certificare a operatorului de transport și de sistem se finalizează conform prevederilor art. 3 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețea pentru schimburile transfrontaliere de energie electrică și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.228/2003;

— art. 31 alin. (2) din Legea nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora un operator economic care deține în proprietate o rețea electrică de transport energie electrică acționează ca operator de transport și de sistem și este certificat de autoritatea competentă în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor legale de certificare prevăzute la art. 34 alin. (2) din aceeași lege;

— art. 34 alin. (2) din Legea nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la condițiile de certificare a operatorului de transport și de sistem care deține în proprietate o rețea de transport;

— art. 3 „Certificarea operatorilor de transport și de sistem” din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețea pentru schimburile transfrontaliere de energie electrică și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.228/2003;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

luând în considerare:

— Cererea nr. 19.241 din 20 mai 2015, înregistrată la Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei cu nr. 38.995 din 21 mai 2015, depusă de către Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A., cu sediul social în municipiul București, sectorul 1, bd. G-ral Gheorghe Magheru nr. 33, înregistrată în registrul comerțului cu numărul de ordine J40/8060/2000, pentru certificarea ca operator de transport și de sistem potrivit modelului de separare a proprietății, în sensul prevederilor art. 31 alin. (2) și art. 34 alin. (2) din Legea nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

— Avizul Comisiei Europene C(2015) 7.053 final din 12 octombrie 2015 referitor la certificarea Companiei Naționale de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A.,

în temeiul prevederilor art. 31 alin. (5) din Legea nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora deciziile de certificare a unui operator de transport și sistem emise de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se notifică Comisiei Europene,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă certificarea Companiei Naționale de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. ca operator de transport și de sistem al sistemului electroenergetic național, conform modelului de separare a proprietății.

Art. 2. — Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. urmărește respectarea cerințelor de certificare prevăzute de lege și informează Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei ori de câte ori constată că s-a modificat un document sau orice circumstanță care a fundamentat îndeplinirea cerințelor de certificare.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 71/2014 privind

aprobarea certificării Companiei Naționale de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. ca operator de transport și de sistem al sistemului electroenergetic național, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 19 august 2014.

Art. 4. — (1) Prezentul ordin, împreună cu referatul de aprobare aferent acestuia, se comunică Comisiei Europene de către Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei.

(2) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, împreună cu Avizul Comisiei Europene C(2015) 7.053 final din 12 octombrie 2015, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileț

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 12.10.2015
C(2015) 7053 final

**AVIZ AL COMISIEI
din 12.10.2015**

**în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 714/2009
și cu articolul 10 din Directiva 2009/72/CE — România —
certificarea Companiei Naționale de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A.**

I. Procedura

La 15 august 2015, Comisia a primit o notificare din partea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei (denumită în continuare „ANRE”), în conformitate cu articolul 10 alineatul (6) din Directiva 2009/72/CE (denumită în continuare „Directiva privind energia electrică”), referitoare la un proiect de decizie din 12 august 2015 privind certificarea Companiei Naționale de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. (denumită în continuare „Transelectrica”) ca operator de sistem de transport („OST”) al energiei electrice.

În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 (denumit în continuare „Regulamentul privind energia electrică”), Comisia are obligația de a examina proiectul de decizie notificat și de a emite un aviz autorității naționale de reglementare relevante, referitor la compatibilitatea cu articolul 10 alineatul (2) și cu articolul 9 din Directiva privind energia electrică.

II. Descrierea deciziei notificate

1. Context

Transelectrica exploatează sistemul de transport al energiei electrice din România. Transelectrica este deținută de statul român, prin Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului (denumit în continuare „Ministerul Economiei”) (58,688%), de S.I.F. Oltenia (5,667%) și de alți acționari (35,645%). Transelectrica este cotate la Bursa de Valori București.

În conformitate cu Ordinul nr. 90 din 11 decembrie 2013, Transelectrica a fost certificată de ANRE ca operator de sistem independent („OSI”) pentru sistemul de energie electrică din România.

În Avizul său din 14 octombrie 2013¹ referitor la decizia preliminară a ANRE privind certificarea, Comisia și-a exprimat, de asemenea, îngrijorarea cu privire la respectarea de către Transelectrica a cerințelor din Directiva privind energia electrică în ceea ce privește mai multe aspecte. Măsura în care aceste deficiențe au fost rezolvate este examinată în secțiunea III a prezentului aviz. În avizul său, Comisia a considerat, de asemenea, că alegerea modelului OSI nu era adecvată în cazul Transelectrica și a recomandat, între altele, implementarea separării dreptului de proprietate prin aplicarea articolului 9 alineatul (6) din Directiva privind energia electrică, permițând separarea dreptului de proprietate în cadrul statului.

2. Prezentarea notificării

În contextul prezentei proceduri, Transelectrica a solicitat din nou certificarea, în conformitate cu modelul de separare a dreptului de proprietate.

În proiectul său de decizie, ANRE a analizat dacă Transelectrica respectă cerințele modelului de separare a dreptului de proprietate prevăzute în legislația românească de punere în aplicare a Directivei privind energia electrică. ANRE a

concluzionat că Transelectrica poate fi certificată cu titlu preliminar ca operator de sistem de transport pentru rețeaua de transport, în conformitate cu modelul de separare a dreptului de proprietate.

III. Observații

Pe baza prezentei notificări, Comisia face următoarele observații cu privire la proiectul de decizie.

1. Alegerea modelului de separare a dreptului de proprietate

În contextul certificării menționate anterior a Transelectrica în 2013, conform modelului OSI, Comisia a considerat că modelul OSI nu era cel mai potrivit model de aplicat în cazul Transelectrica. Această concluzie era întemeiată în special pe faptul că, la momentul respectiv, Ministerul Economiei, acționarul majoritar al Transelectrica, deținea de asemenea participării majore, inclusiv majoritare, într-o serie de companii importante care își desfășurau activitatea în producția, distribuția și furnizarea de energie electrică și de gaz în România².

În plus, Comisia a remarcat că situația în care Transelectrica deține aproximativ 45% din activele de transport al energiei electrice, în timp ce statul român deține aproximativ 55% din rețeaua de transport al energiei electrice, nu reprezenta contextul tipic pentru care a fost instituit modelul OSI, dat fiind că rețeaua de transport se afla în proprietatea unei întreprinderi integrate pe verticală (IIV) și era exploatată de operatorul de sistem independent.

Prin urmare, Comisia a considerat că separarea dreptului de proprietate în cadrul statului ar constitui o opțiune mai adecvată pentru a asigura separarea efectivă a activităților de transport de interesele statului în domeniul furnizării și generării de energie electrică.

În acest context, modelul ales pentru separare în acest caz este separarea dreptului de proprietate, mai precis opțiunea menționată la articolul 9 alineatul (6) din Directiva privind energia electrică, în cazul căreia activitățile de transport sunt separate din punct de vedere juridic de orice activități de producție sau de furnizare de gaz sau de energie electrică realizate de stat, iar ambele tipuri de activitate se află în responsabilitatea și sub controlul unor organisme publice separate din cadrul statului.

În urma unor schimbări legislative, modelul de separare a dreptului de proprietate a devenit disponibil pentru Transelectrica în temeiul Legii nr. 123/2012 a energiei electrice și a gazelor naturale care transpune Directiva privind energia electrică.

2. Separarea în cadrul statului

Articolul 9 alineatul (6) din Directiva privind energia electrică deschide posibilitatea ca, în cadrul modelului de separare a dreptului de proprietate, statul să controleze activitățile de transport, precum și activitățile de generare, de producție și de

¹ C(2013)6.891, https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/2013_082_ro_ro.pdf.

² Drepturile de proprietate ale statului român în ceea ce privește aceste companii erau exercitate de Departamentul pentru Energie din cadrul Ministerului Economiei.

furnizare, însă cu condiția ca activitățile respective să fie exercitate de entități publice separate. În sensul normelor privind separarea dreptului de proprietate, două organisme publice separate ar trebui, prin urmare, să fie privite ca două persoane separate și ar trebui să poată controla activitățile de generare și de furnizare, pe de o parte, și activitățile de transport, pe de altă parte, cu condiția să se poată demonstra că ele nu sunt sub influența comună a unei alte entități publice, ceea ce ar încălca normele privind separarea dreptului de proprietate. Organismele publice în cauză trebuie să fie cu adevărat separate. În aceste cazuri trebuie să se demonstreze că cerințele privind separarea dreptului de proprietate de la articolul 9 din directivele privind energia electrică și gazele sunt consacrate în legislația națională și sunt respectate în mod corespunzător. Acest fapt trebuie evaluat de la caz la caz.

Articolul 9 alineatul (1) litera (b) punctul (i) din Directiva privind energia electrică interzice aceleași sau aceleorași persoane să exercite, direct sau indirect, controlul asupra unei întreprinderi care desfășoară oricare dintre activitățile de producție sau de furnizare și să exercite, direct sau indirect, controlul sau să exercite vreun drept asupra unui operator de sistem de transport sau asupra unui sistem de transport. Articolul 9 alineatul (1) litera (b) punctul (ii) din Directiva privind energia electrică interzice aceleași sau aceleorași persoane să exercite, direct sau indirect, controlul asupra unui operator de sistem de transport sau asupra unui sistem de transport și să exercite, direct sau indirect, controlul sau să exercite vreun drept asupra unei întreprinderi care desfășoară oricare dintre activitățile de producție sau de furnizare. Articolul 9 alineatul (3) din Directiva privind energia electrică cuprinde o trimitere încrucișată la operatorii de sisteme de transport și la întreprinderile care desfășoară oricare dintre activitățile de producție sau de furnizare în sensul Directivei 2009/73/CE privind gazele.

În proiectul său de decizie, ANRE menționează că, drept urmare a schimbărilor legislative aduse de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 86/17.12.2014, Ministerul Economiei exercită toate drepturile și îndeplinește toate obligațiile care decurg din statutul său de acționar al Transelectrica în numele statului și, mai mult, același minister este autoritatea contractantă pentru concesionarea activelor rețelei de transport al energiei electrice și a terenurilor pe care se află aceasta.

ANRE afirmă de asemenea că, în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 47/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, acest minister nu are în subordinea sa în coordonarea sa întreprinderi care au ca activitate producția sau furnizarea de energie electrică sau de gaz natural și nici nu deține participațiuni în astfel de întreprinderi.

Cu toate acestea, proiectul de decizie notificat de ANRE nu oferă nicio informație cu privire la proprietatea și la gestionarea intereselor statului român în ceea ce privește furnizarea și generarea de energie electrică, care erau anterior deținute de Departamentul pentru Energie din cadrul Ministerului Economiei.

În consecință, decizia preliminară nu evaluează dacă sunt îndeplinite cerințele articolului 9 alineatul (1) litera (b) din Directiva privind energia electrică și nici nu oferă suficiente informații pentru a realiza această evaluare.

Comisia este conștientă de faptul că, în urma unei restructurări a administrației din România, a fost creat Ministerul Energiei, care, printre altele, deține și gestionează participațiile statului român în întreprinderile care își desfășoară activitatea în domeniul generării și furnizării de energie; cu toate acestea, Comisia consideră că este necesar ca ANRE să includă o evaluare a structurii de proprietate a acestor participații în decizia finală de certificare.

Având în vedere cele de mai sus, Comisia invită ANRE să analizeze și să descrie, în decizia sa finală, participațiile pe care statul român le deține în întreprinderi care își desfășoară

activitatea în domeniul generării și furnizării de energie și să realizeze o evaluare privind respectarea sau nu, în cazul în speță, a cerințelor articolului 9 alineatul (1) litera (b) din Directiva privind energia electrică, ținând seama de măsurile necesare prezentate de ANRE în Decizia sa finală din 12 decembrie 2013 pentru a asigura separarea în cadrul statului.

În acest context, Comisia reamintește, de asemenea, observațiile formulate în Avizul său din 14 octombrie 2013 privind necesitatea de a stabili, atunci când se evaluează dacă există un grad suficient de separare a două ministere, faptul că prim-ministrul nu poate da instrucțiuni sau interveni prin niciun alt mijloc în ceea ce privește ministerele respective care reprezintă, pe de o parte, interesele statului român în Transelectrica și, pe de altă parte, participațiile în întreprinderi care își desfășoară activitatea în domeniul generării și furnizării de energie și că aceste ministere sunt cu adevărat separate unul de celălalt. ANRE ar trebui să includă o astfel de evaluare în decizia sa finală.

3. Proprietatea asupra activelor de transport

Articolul 9 alineatul (1) litera (a) din directivele privind energia electrică și gazele prevede că, în cadrul modelului de separare a dreptului de proprietate, fiecare întreprindere care deține un sistem de transport acționează ca operator de sistem de transport.

În proiectul său de decizie, ANRE afirmă că Transelectrica deține părți din activele utilizate pentru transportul energiei electrice, în valoare de aproximativ 4,3 miliarde RON, în timp ce statul român deține, prin Ministerul Economiei, alte active de transport, în valoare de aproximativ 6 miliarde RON. Transelectrica a primit drepturi de utilizare a acestor din urmă active prin intermediul unui contract de concesiune încheiat cu Ministerul Economiei. Ca urmare a acestui contract, Transelectrica are dreptul de a utiliza și dezvolta o porțiune a rețelei de transport al energiei electrice, precum și întreaga responsabilitate pentru desfășurarea activităților operatorului de sistem de transport.

Comisia consideră că, pentru a stabili dacă Transelectrica poate fi considerată proprietara rețelei pe care o exploatează, este necesară realizarea unei evaluări aprofundate a drepturilor și a obligațiilor în temeiul contractului de concesiune. În vederea conformării cu cerința de la articolul 9 alineatul (1) litera (a) din directivele privind energia electrică și gazele, trebuie să se stabilească faptul că drepturile de utilizare și de dispunere ale concesionarului în ceea ce privește activele rețelei pot fi considerate ca fiind echivalente cu cele ale unui proprietar³.

În proiectul său de decizie, ANRE analizează anumite aspecte ale contractului de concesiune. Ea remarcă, în acest context, faptul că baza de active reglementate luată în considerare în cadrul procesului de aprobare de către ANRE a tarifelor aplicate de OST pentru transportul de energie electrică include active care sunt obiectul contractului de concesiune și faptul că investițiile realizate de Transelectrica în aceste active sunt capitalizate de OST. Pe această bază, ANRE consideră că Transelectrica îndeplinește condiția stabilită la articolul 9 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind energia electrică.

Cu toate acestea, Comisia este de părere că analiza ANRE referitoare la drepturile de utilizare și de dispunere cu privire la activele rețelei care decurg din contractul de concesiune nu stabilește într-o măsură suficientă dacă aceste drepturi pot fi considerate ca fiind echivalente cu cele ale unui proprietar.

Prin urmare, Comisia invită ANRE ca, înainte de a adopta deciziile sale finale de certificare, să își extindă analiza, luând în considerare în special capacitatea concesionarului de a folosi activele care fac obiectul contractului de concesiune ca garanție pentru obținerea de finanțare pe piețele de capital, precum și dreptul la despăgubiri pentru investițiile efectuate de OST în activele respective în cazul unei rezilieri a contractului de concesiune.

³ Avizul Comisiei C(2014)3.255 privind proiectul de decizie de certificare al ERSE privind REN și RENGasodutos, https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/2014_094_095_pt_en.pdf.

Dacă, pe baza analizei sale, ANRE concluzionează că drepturile concesiionarilor în ceea ce privește activele rețelei pot fi considerate ca fiind echivalente cu cele ale unui proprietar, Comisia consideră că exploatarea rețelelor în baza unei concesiuni nu reprezintă un obstacol pentru certificarea solicitantului în temeiul dispozițiilor privind separarea dreptului de proprietate. În caz contrar, Comisia consideră că ANRE ar trebui să condiționeze certificarea Transelectrica de punerea în aplicare a unor eventuale modificări suplimentare ale contractului de concesiune, necesare pentru a asigura conformitatea cu articolul 9 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind energia electrică.

4. Observațiile Comisiei din Avizul C (2013)6.891 din 14 octombrie 2013

Pe lângă observațiile cu privire la alegerea unui model de separare și separarea în cadrul statului, Avizul Comisiei din 14 octombrie 2013 privind certificarea ca OSI a Transelectrica a identificat mai multe cazuri de nerespectare a cerințelor de separare prevăzute la articolul 9 alineatul (1) literele (b) și (c) din Directiva privind energia electrică. Aceste cerințe sunt aplicabile atât în cazul separării dreptului de proprietate, cât și în contextul OSI [a se vedea articolul 13 alineatul (2) litera (a) din directivă]. Având în vedere că în prezent se dorește certificarea conform modelului de separare a dreptului de proprietate, este necesar să se evalueze în ce măsură deficiențele au fost remediate.

În primul rând, în avizul său din 14 octombrie 2013, Comisia a concluzionat că doi acționari minoritari ai Transelectrica, S.C. Fondul Proprietatea și S.I.F. Oltenia, dețineau de asemenea interese în companii de producție și de furnizare a energiei electrice și a gazului. Cu toate că acești acționari minoritari nu exercitau un control asupra Transelectrica, ei puteau vota și propune alegerea de membri ai consiliului de administrație în cadrul companiilor la care dețineau acțiuni. În consecință, Comisia a concluzionat că acești acționari minoritari dețin interese și pot exercita drepturi care sunt incompatibile cu dispozițiile articolului 9 alineatul (1) literele (b) și (c) din Directiva privind energia electrică. Potrivit proiectului de decizie din 12 august 2015 al ANRE, S.I.F. Oltenia deține în prezent 5,667% din acțiunile Transelectrica.

În urma deciziei finale a ANRE cu privire la certificarea Transelectrica drept OSI, actul constitutiv și procedurile interne ale Transelectrica au fost modificate pentru a prevedea ca acționarii care dețin cel puțin 5% din capitalul social al Transelectrica și care exercită control sau drepturi asupra unei întreprinderi având ca activitate producția sau furnizarea de energie electrică să nu își poată exercita drepturile de vot și nici competența de a numi membri în consiliul de supraveghere, în conducerea sau în alte organisme reprezentative ale Transelectrica.

În al doilea rând, în avizul său din 2013, Comisia și-a exprimat opinia că ANRE nu a fost în măsură să determine cu certitudine, în proiectul său de decizie din 2 august 2013, că niciunul dintre membrii consiliului de administrație al Transelectrica nu deținea interese sau alte funcții de conducere incompatibile cu articolul 9 alineatul (1) litera (d) din Directiva privind energia electrică, menționând că ANRE ar trebui să dețină competențe de investigare adecvate⁴.

În proiectul său de decizie din 12 august 2015, ANRE prezintă măsurile de investigare desfășurate pentru a evalua independența membrilor consiliului de administrație al Transelectrica, constatările rezultate în urma acestei investigații,

inclusiv potențialele conflicte de interese din cauza unor participării la întreprinderi care își desfășoară activitatea în domeniul producției sau furnizării de energie electrică, precum și măsurile luate pentru a garanta respectarea cerințelor Directivei privind energia electrică.

Având în vedere măsurile menționate mai sus, Comisia consideră că motivele de îngrijorare exprimate în Avizul său din 14 octombrie 2013 cu privire la interesele acționarilor minoritari ai societății Transelectrica au fost eliminate. De asemenea, Comisia a luat act de investigațiile efectuate de către ANRE în ceea ce privește independența membrilor consiliului de supraveghere și conducerii Transelectrica. Cu toate acestea, având în vedere faptul că o serie de cadre de conducere ale Transelectrica au fost numite în funcție înainte de modificările menționate anterior în ceea ce privește drepturile acționarilor minoritari, Comisia consideră că ANRE ar trebui să reevalueze independența membrilor consiliului de administrație, inclusiv orice potențial conflict de interese în legătură cu acționarii minoritari în cauză.

În al treilea rând, în avizul său din 2013, Comisia a considerat că competențele conferite prin lege Departamentului pentru Energie cu privire la dispecerizare erau incompatibile cu cerințele Directivei privind energia electrică, conform căreia dispecerizarea este o funcție esențială a funcționării sistemului de transport. Prin urmare, Comisia a considerat că Departamentul pentru Energie ar trebui să renunțe la coordonarea metodologică și operațională a dispecerului național. În decizia sa finală privind certificarea Transelectrica drept OSI, ANRE a stabilit modificările legislative necesare pentru a remedia această problemă.

Cu toate acestea, având în vedere restructurarea administrației române, Comisia este de părere că ANRE ar trebui să reevalueze, în decizia sa finală, dacă au fost implementate integral măsurile care au ca scop asigurarea conformității cu Directiva privind energia electrică prin repartizarea către Transelectrica a responsabilității exclusive pentru dispecerizare. În plus, Comisia este de părere că ANRE ar trebui să condiționeze certificarea Transelectrica de implementarea integrală a acestor măsuri.

IV. Concluzie

În temeiul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul privind energia electrică, ANRE trebuie să țină cu prioritate seama de observațiile de mai sus ale Comisiei atunci când adoptă decizia finală privind certificarea Transelectrica și, atunci când adoptă această decizie, să o comunice Comisiei.

Poziția Comisiei în privința acestei notificări nu aduce atingere niciunei poziții pe care ar putea-o lua față de autoritățile naționale de reglementare cu privire la orice alte proiecte de măsuri notificate privind certificarea sau față de autoritățile naționale responsabile pentru transpunerea legislației UE în ceea ce privește compatibilitatea oricărei măsuri naționale de punere în aplicare cu dreptul UE.

Comisia va publica prezentul document pe site-ul său web. Informațiile din prezentul document nu sunt considerate confidențiale de către Comisie. ANRE este invitată să informeze Comisia, în termen de cinci zile lucrătoare de la primirea documentului, în cazul în care consideră că, în conformitate cu normele UE și cu normele naționale privind confidențialitatea comercială, prezentul document conține informații confidențiale pe care dorește să le elimine înaintea publicării. Pentru orice astfel de solicitare trebuie să se prezinte motive.

Adoptată la Bruxelles, 12.10.2015.

Pentru Comisie,
Maroš Šefčovič,
vicepreședinte al Comisiei

⁴ Faptul că această sarcină îi revine ANRE, precum și cerința privind competențele necesare decurg din articolul 37 alineatul (1) litera (b) și alineatul (4) din Directiva privind energia electrică.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN**privind modificarea Metodologiei de stabilire a tarifelor pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 72/2013**

Având în vedere prevederile art. 75 alin. (1) lit. b), art. 76 alin. (1) și art. 79 alin. (3) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) și alin. (5) și ale art. 9 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. I. — Metodologia de stabilire a tarifelor pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 72/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 623 din 8 octombrie 2013, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 105, alineatul (1) va avea următorul cuprins:**

„Art. 105. — (1) Începând cu cea de-a treia perioadă de reglementare, tarifele de distribuție nu vor crește de la un an la altul în termeni reali cu mai mult de 10% pentru fiecare dintre

tarifele specifice de distribuție și cu mai mult de 7% pentru tariful mediu ponderat.”

Art. II. — Operatorii economici din sectorul energiei electrice duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar entitățile organizatorice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileț

București, 7 decembrie 2015.

Nr. 165.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

